

EL RACÓ DE L'OBLIT

Sempre he pensat que l'àvia ha estat una gran dona, una persona especial, generosa i amorosa que quan la meva mare es dedicava al negoci familiar ella em va cuidar des de ben petita tenint cura d'ensenyar-me totes les coses belles de la vida i tot el que més valoro ara que sóc adulta.

Aquest afecte incondicional arrelat amb força dins el meu cor, em fa sentir la necessitat d'estar amb ella fins al final donant -li tot el que d'ella he rebut.

Avui he anat a veure-la. Tot just entrant per la porta principal de la Residència, i enfilant el passadís de la dreta, l'he vist allí amb un dels seients negres entapissats de pell, disposats en fileres i rengleres on tots els avis descansen i les cuidadores els distreuen.

Estic contenta .M'ha conegut. Molts dies no sap qui sóc però jo si sé qui es ella i per dintre meu em rebel·lo davant aquesta terrible i cruel malaltia que va mastegant i engolint poc a poc les neurones deixant un cervell cada vegada mes buit.

Al veure'm se li ha omplert de llum el rostre i malgrat els solcs i les empremtes d'una pell embellida, l'he vist tan guapa...

Com cada tarda i al seu costat li he començat a enraonar de les coses quotidianes, però com és habitual en aquesta infermetat en la que els pensaments més llunyans prevalen envers els més immediats, curiosament ha estat ella, la que obrint el calaix dels records m 'ha explicat aquesta preciosa història:

A principis de la tardor de l'any 36 i després de què el pare el cridessin a files, els meus germans petits, la mare i jo ens traslladàrem a la masia del poble on

vivien els meus avis. Havia esclatat la lluita i era convenient que ens mantinguéssim tots plegats i recollits a la muntanya.

La casa era molt gran i austera, les parets de la façana eren de pedra rústega i la teulada coberta de lloses llargues i vermelles. A la planta baixa una llar de foc amb cassoles de llautó i coure que penjaven pels costats, escalfava tota la estanca. Al bell mig una taula de roure massissa amb cadires de boga al voltant servien per fer els àpats i al costat esquerra rere una cortina d'espart s'hi trobava la cuina i una petita porta per anar al safareig i al galliner. Pujant unes escales empinades hi havien tres alcoves i una mica més amunt les golfes, el meu lloc preferit i màgic on envoltada pels estris del camp, els fruits de la collita assecant-se pel sostre i els baguls de roba antiga, somiava desperta i feia realitat les fantasies d'una nena de dotze anys que jugava a ser una princesa de conte, veient la seva imatge reflectida en aquell espill vell i rovellat que havien abandonat.

Expectants de les poques notícies que arribaven del front els mesos passaven entre l'escola, les gallines i els meus jocs a les golfes. També m'agradava ajudar a la padrina a recollir els ous i donar menjar als porquets i gaudia amb l'avi donant cops forts per batre el blat i l'ordi i així fer sortir el gra de l'espiga i la tavella.

Passaren dos anys i mig, aquella guerra sagnant havia fet estralls i deixat moltes esquerdes en les famílies. Al gener del 39 sense cap resistència i amb un exèrcit republicà ja molt enfonsat entraren a Barcelona les tropes nacionals i milers de militars i civils creuaren la frontera francesa. Fou llavors quan un dia vaig veure mig estabornit obrint-se pas entre un vent tallant i sota un cel que cruixia i es trencava en mil bocins a la caiguda de cada llamp, un soldat molt

jove. Immediatament l'acomodaren a les meves golfes, posant-li un matalàs de llana on pogués jeure. Estava ferit greu en una cama i tenia més d'un trep al cap. El foraster era company del meu pare i es quedaria en aquell amagatall fins que es guarís i aleshores escapar-se al país veí com ho van fer molts dels seus amics, emportant-se menjar i roba neta pel camí.

La mare em prohibia tenir cap contacte amb aquell noi que ara ocupava el espai per a mi més apreciat.

- És un desconegut. Em deia.

Fins que un dia embriagada per les notes dolces i melòdiques del so d'una harmònica que ens arribava de dalt, vaig pujar.

- Hola maca! em dic Marcel. Em va dir amb una veu tremolosa.

- Queda't si vols i no tinguis por. Com et dius?

- Jo sóc la Maria.

Aquell moment no va ser l'únic. Desafiant les normes pujava a escoltar aquelles cançons que enamoraven i poc a poc es va crear una singular complicitat entre el meu amic i jo. Tant que ell m'esperava impacient cada dia perquè era la única estona d'alegria que li permetia alleujar-se del seu patiment. - Com és avui el dia Maria? em preguntava curios.

- Avui és un dia lluent com les cassoles del menjador, la terra és de molt colors com les papallones i l'aire té un flaire de maduixa.

- Oh! gràcies a tu i aclucant els ulls he pogut veure la primavera, em deia joiós.

En Marcel era molt divertit i tenia la virtut de fer-me riure amb els seus relats però de vegades estava trist i seriós.

- Maria si finalment jo marxo cap al cel, voldria que tu et quedessis amb la meva harmònica i veus aquest rellotge? traient de la butxaca aquella joia que obrint-

se per un costat deixava entreveure un retrat d'una dona.- Desitjaria que li retornessis a la meva mare tot dient-li que l'he estimat molt.

Aquelles paraules colpidores, malauradament foren les ultimes que jo vaig escoltar d'ell. El seu estat s'agreujà.

No es podia avisar al metge perquè era de l'altre bàndol i el podria delatar. La mare intentà com va poder curar aquelles ferides gangrenades que ja escampaven el seu verí per tot el cos i aquell matí de maig quan a fora el sol brillava en Marcel se'n va anar. Els meus plors feien esgarrifar i cada gemec era com un ferro roent que em cremava les entranyes.

He conservat el seu estimat instrument musical, i al cap d'un temps quan jo ja era fadrina acompanyada del meu xicot vaig anar a veure la seva mare, per fer-li saber totes las meravelloses experiències que amb el seu fill vaig viure i sobretot el seu darrer missatge.

- Àvia! quina descripció més preciosa. No me l'havies contat mai.

La he mirat fixament i una llàgrima lliscava per la seva cara poc a poc humitejant la galta i deixant una estela transparent, fins arribar als llavis que han dibuixat un tebi somriure.

Arribant l'hora del berenar, inesperadament, la seva ment senil i feble ha evidenciat els símptomes entrebesats d'aquest mal obscur i tenebrós, l'Alzheimer. Ja no recordava com menjar .

Més tard i amb un petó m'he acomiadat fins demà i serà llavors quan la nit s'escaparà de la lluna i lentament es confondrà amb l'albada, l'astre rei es començarà a veure i tornarà a lluir, tot s'omplirà dels colors de les papallones i l'aire tindrà olor de maduixa...però ella ja ho haurà oblidat.

